

Автентичната Василка Монева

В ретроспективната изложба, която русенската художничка Василка Монева подреди в галерията на СБХ на ул. "Шунка" 6, тя е събрала картини, рисувани в периода от 2006 до момента. Не вярвам, че Василка се интересува много как ще категоризираме и опишем живописиста ѝ. Тя не робува на тези етикети. Художничката диша заради изкуството си и чрез него. Така, напълно отгадена на своите емоции, живее извън шумотевиците и капризите на големия град. Старата архитектурна прелест на Русе - терасите и оградите от ковано желязо, покривите на старите къщи, очарованието на близките села я пленяват и като резултат на това естествено вдъхновение пейзажите ѝ са наситени с онази искрена чистота и мечтателност, която мисля, че малко днешни художници притежават. Местата, многократно изобразявани в картините ѝ, вероятно пресъздават щастливи спомени от нейния живот. Василка Монева с удоволствие се оставя на инстинктите и експериментира по отношение на техническите средства, с които си служи. Опитва се и търси да постигне в изкуството нови внушения за безвремие и безметежност. Мога спокойно да кажа, че тя се забавлява от сърце и е най-щастлива, когато рисува. Например, иска да види какво ще стане, ако промени гледната си точка и нарисува драпирана покривка на маса, но без да виждаме масата под нея. Така покривката, придобила нова роля, плавно и важно се рее в картинната повърхност. За Василка е съвсем естествено да нарисува уж самотна и безлюдна червена гара, но някак ти се иска все пак да надникнеш през прозорците ѝ или да тръгнеш в посоката, оказана на стената, водеща някъде зад ъгъла. Такива са и някои безлюдни сокополски пейзажи на художничката. Уж конкретни, уж познати, а изглеждат иреални... С такива свои произведения Василка провокира себе си, но резултатът в крайна сметка е провокация към зрителя.

Името на Василка Монева винаги се свързва с натюрморта и интериора. Там тя е във вихъра си. Досега повечето от тези нейни произведения бяха колоритни, бърбиви, капризни. Днес тя иска да ги покаже в друга светлина. И в по-ранните ѝ платна сме виждали подобни единични опити. Сега поривите ѝ в тази посока са от съвсем друго естество. Тези картини са подчертано монохромни и спокойни. Платната са оставени безмълвни. Не започват първи разговора със зрителя, а изчакват тихо кой ще разкрие тяхната мистерия. Обект на творчеството на Василка са едни и същи любими предмети - драперии, плетени столове и маси, ябълки, вази, фруктиери, глинени кани, цветя, рамки на картини и стативи - все предметите от света, в който живее художничката. От днешна гледна точка за нас те са се превърнали в символи - марка на нейната живопис.

Не на последно място ще спомена рисунките - те са изпълнени с прецизност, старание и любов, защото, както и живописните ѝ произведения, са "правени за собствен кеф", както художничката обича да подчертава.

Харесвам и уважавам Василка заради тази нейна човешка позиция. В днешния труден материален свят да имаш смелостта и силата да правиш нещо за собствен кеф, да не робуваш на модни тенденции, на чужди мнения и комерсиални съблазни, да останеш автентичен и да запазиш искрата в себе си е повече от достойно и заслужава адмирации.

Анжела Данева